

navnlig gaa til den samme Grændse som den, vi tidligere have høvdet, saa at i og for sig tror jeg ikke, der er nogen Nødvendighed for at anlage Østerritoriets Udstrækning for at være mindre end 1 Mil. Men det vedkommer i og for sig ikke det, der er den umiddelbare Øjenstand for Forespørgslen; thi Sagen er jo den, at den Retstilstand har paa den anden Side af Sundet været frydset af en Pragis, en sædvansmæssig Tilstand, som ikke lidet modificerede den. Det er jo Noget, som den ærede Forespørger paa en meget karakteristisk Maade selv erkjendte, og som ogsaa kom frem i den ærede sidste Talers Foredrag, idet Begge stadig, om end ganske i Forbigaaende, sagde: Dresfund naturligvis undtaget; thi her kommer det netop frem, at man har strax set, at Dresfund maatte naturligvis undtages. Naar man betegner det som Noget, der naturlig maa være Tilfældet, ligger det jo i, at Dresfund ikke skulde tilstede, at der kunde være baade et dansk og et svensk Østerritorium. Det er jo klart, at der for det Første er mangfoldige Steder, hvor Dresfund er saa bredt, at der meget vel vil kunne være et dansk og et svensk Østerritorium, og et aabent Vand derimellem, ligesom man naturligvis ogsaa paa de Steder, hvor Adskillelsen mellem Landene er mindre, hvor der altsaa ikke er to Sømil, som jeg mener, eller 1½ Sømil, som Andre sige, maa kunne finde en Norm, hvorefter det afgjøres, hvad der er dansk, og hvad der er svensk Østerritorium. Den Ministerens Mening i saa Henseende er den gjældende, eller hvilken anden Opfattelse man har, hvad jeg ikke skal indlade mig paa. Det er altsaa ikke af den Grund, men Sagen er den, at det vistnok tør siges at være en meget langt tilbagegaende Sædvane, at svenske Fiskere kunne fiske paa visse Dele af det danske Østerritorium, ligesom omvendt jo de danske paa det svenske Østerritorium. Det er selvfølgelig ikke min Mening at ville opstille den Paastand, at det skulde være en Sædvane, at Svenske skulde kunne fiske overalt paa dansk Østerritorium; det er ingenlunde min Mening, og det tror jeg heller Ingen har paa nogen Maade villet gjøre gjældende. Forsaavidt den ærede Forespørger mente at kunne ubede noget Saadant af den citerede Skrivelse af Ministeriet af 15de September 1880, som han læste op, kan det jo vistnok ikke siges, og ialtfald har det jo, som vi have hørt, ingenlunde været Meningen. Det er ganske vist, at der havde maasse været en Opfordring til paa mere bestemt Maade, end det er sket, at udtale, at svenske Fiskere ikke kunne fiske alle de Steder, hvor det er danske Fiskere tilladt, hvilket vistnok ingenlunde kan siges at være Tilfældet. Men det høretes jo ogsaa, at den meget ærede Minister meget bestemt undtog Alt, hvad der vedkom Indsjørde. Men forsaavidt derimod angaar navnlig Dresfund og Møens Østøst og Bornholm, har det vistnok

været Noget, der har uddannet sig i en meget lang Tid som en Sædvane, at de svenske Fiskere kunde fiske paa disse Steder, ligesom det vistnok omvendt har været betragtet fra svensk Side som en Sædvane, at de danske Fiskere kunde fiske navnlig i hele Dresfund ned under den svenske Kyst, men vistnok ogsaa andre Steder paa den svenske Kyst. Det er mig ikke bekendt, at den svenske Regjering nogensinde har lagt Hindringer i veien for, at danske Fiskere fiske paa de svenske Kyster, naar det ikke var i nogen Indsjord. Den sædvansmæssige Tilstand har vist været af den Fasthed og Bestemthed, at man jo endogsaa — hvad der ganske vist ser mærkeligt ud — finder, at Fiskerkommissionen i det Forslag, den havde udarbejdet i 1873, ligefrem optog en Paragraf, der udtalte, at ligesom det hidtil er indrømmet svenske Under-saatter at fiske paa dansk Østerritorium i Dresfund, ved Møens Østøst og ved Bornholm, saaledes skal Fiskeri her lige med Danske ifølge denne Lov fremdeles være dem tilladt, dog kun i 5 Aar fra dens Afgivelse at regne" — ja, det er Liden, saaledes vilde den have det — „medmindre der forinden Udløbet af denne Tidsfrist mellem den danske og svenske Regjering afluttes traktatmæssig Overenskomst om lige Indrømmelse for danske Fiskere under Sverrig." Det er altsaa Noget, som jeg tror maa siges at have været en Sædvane, der har frydset den Retstilstand, som har udviklet sig med Hensyn til port; Østerritориумs Omfang; og det er derfor Noget, som det forekommer mig, at Regjeringen ikke ret vel kan undgaa at tage Hensyn til, om man end ikke rets-lig kan anses at være bunden dertil. Jeg ser mig ikke istand til at afgjøre, hvorvidt der virkelig har uddannet sig en sædvansmæssig Ret i den Henseende, som har modificeret den almindelige Lovgivning; men det er ialtfald Noget, man ikke ret vel kan undgaa at tage Hensyn til, og det saameget mindre, forekommer det mig, som det tidligere bestandig har været Forudsætningen, at det ogsaa var til de danske Fiskeres Fordel, at en saadan Sædvane bestod paa Grund af den Afgang, der var for danske Fiskere til at fiske paa svensk Kyst. Nu hører jeg, at der reises saa overmaade stærkt Tvivl derom; men det har ikke tidligere været Tilfældet. I 1851, da Spørgsmaalet blev reist fra bornholmsk Side, blev det taget under Overveielse, og der fremkom da en Udtalelse fra forskellige Amtmænds Side, fra Amtmændene i Kjøbenhavns Amt, Frederiksberg Amt osv., om, at det var til Fordel for de danske Fiskere, og at de ansaa det for utilraadeligt at træffe Foranstaltninger mod det Fiskeri, som de svenske Fiskere hidtil havde drevet, fordi det let vilde fremkalde retortiverende Forholdsregler fra den svenske Regjering's Side, til Stede for de danske Fiskere, der drine deres Gaandering i Sundet, tilbels lige under den skaanske Kyst. Saaledes udtalte de to Amtmænd sig, og derfor var det, at Mini-